

נר מצוה
מי בלית נר...
מלכות יצויר מלך

א א מרי פס מלך
יצויר מלך...
ב ב מרי פס מלך
מלך מרי פס מלך

ג ג מרי פס מלך
מלך מרי פס מלך
ד ד מרי פס מלך
מלך מרי פס מלך

תוספי הרא"ש

דגיתא תילה בנכיתא
ר"מ אומר בראיה
לחיות. לפי מאי רש"י
השואה ה"מ לחיות
ולרבו (א"ל) כתי (שלא)
שורא האיה לחיות.
כתי רבתי מאיר דהיה
מדי לשימי ולפושפי
מאי אריא בנכיתא אפי'
ישראלית נבי רבין
לא רבין וטעם לחיות
לא רבתי כתי רש"י
כדאמרין לעיל רש"י
מדינתא מלכותא בתי
אין דרשין לא רבין
לא סתקלא לח תולה:
בבכרית תדע. ר"מ
שוראה כתי א"ל אין
צ"ל שוראה כתי
א"ל אפי' ישראלית נבי
והא קאמר דהיה דגיתא
מדי רבתי כתי רש"י
נכרית שכתי רש"י
מלכותא וכו' רש"י
בשני שבין. ר"מ
מאי לא שכתי כתי
שכתי רש"י היכי קאמר
הכי רבא (בר אבהו)
מאי נפקא ליה מינה
נפקא ונפקא שרי
מדי כל מה שפיר לא
אריי נבי כתי רש"י
רש"י היכי קאמר רב
השואה כתי לחיות
ר' ורש"י אה תגיא
לעיל רש"י שוראה
בשורא יום שוראה
שלא משום ולא כפסא
מדי אלא מדי כתי
ג' א' ד' וכו' פליגי
רב אריי רב חסדא
רב אריי מבר כתי
שאינו שוריהל לא קרי
ליה חסדא רב חסדא
מדי אפי' שרי בשקט
קרי ליה חסדא וחיה
וכתי ליה רב אריי
רב חסדא רב אריי
מדי אפי' שרי בשקט
רש"י רש"י מאי חסדא
רב חסדא רב אריי
רב חסדא רב אריי

הרואה. שגדולה היא ודעיין בה דכבר רמזה: ראויה לראות.
שהגשו ימי הגעורים: וחסבר רבי מאיר לחומרא הוא. דמימא
לנתנא קמא אפילו אינה ראויה ותשמע מינה דלמרייהו לא בעינן
שראיה כתי וזהו פניא דרבי מאיר לקולא מכלל דלמ"ק לא סגי
בראויה לראות עד שפאה ראויה
ממנו: ופרכינן אלא קשיא הך.
קמייהו דמשמע דר' מאיר לחומרא:
תריץ הכי כו'. ובריימא דקמיא אינה
תולה בנכרית למ"ק הכי קאמר אינה
תולה בנכרית הראויה לראות אלא
אם ק ראויה ר' מאיר אומר תולה
ותרוייהו ממיהו חל מילתא אמרי
ורב דלמר כתי קמא דמרייהו:
בשני שלה. אם השאלמה לשומרת
יום בשני שלה תולה זה וחק על גב
דלא הוחקה ראויה היום כיון
דמעיניה פחות תולה זה ואפי'
דמקלקלה לא פורחא דלריה לשמור
יום המרת כיון דטמאה השמא:
ובסופרת ד'. נקיים אחר זכה וחק
ע"פ שמקלקלה הריבה שפמה כל
ימי ספירתה וזריכה לפסור ו' נקיים
הואל ועכשו טמאה תולה זה:
וחברתה מקולקלת. שומרת יום
זריכה עד לשמור שלשי בשני כתי
זה ואם סופרת היא שומרת כל
שנפיה: רבי אומר אינה תולה.
הואל ומקלקלה לה מאי חזית
דמקלקלה להך טפי מהך: ושורין
שוריה בשומרת יום כנגד יום בראשן
שלה. דלא מקלקלה מדי: ובידושבת
על דם טהור ובבתולה שריה ושורין
דלא מקלקלה לה מדי שאין לה כתי
דלמרי' צ"ל קמא דה' ו' ז' שריפה
מאי ותלין כתימה דם בתוליס:
לפיכך דרבן שמעון למה לי. כיון
דתנא תולה זה פשיטא היא מתוקנת
וזו מקולקלת: שהלכו בשני שבילין.
ולא דענה הי להאי על ויהי להאי
על: באנו למחלוקת. לרנן
שמעון (ב) דלמר תולין כתי בשומרת
יום הכה נמי תולין שכייל טמא נחלס
טמא וטהור נטהור ולרבי שיהיה
טמאים: עד כאן לא אמר רבי.
דשניה טמאה: אלא משום דכי הדדי
גיטור. שיהיו היו בחוקת טהרה
(ובשומרת יום בשני שלה ראויה
לנפול כל עשה שמרה כיון שפמה
עשה אחת הילך אין כאן טמאה
שחולל לתלות ויהי יזמר מלמא לפיכך
שמהין טמאות אבל הכה דטמא הוא
מאי נפקא ליה מינה א' מלית היה
הילך אפילו לרבי מלין: ורב חסדא
אמר סוף סוף. הך שומרת יום
טובה היא בעיני הילך טמאה הוא
ואפילו הכי קאמר רבי לא מלין זה:
איתמר נמי. כתי דלא דלמר אפילו
וכתומה לי דלא גרס נמי: טמא וטהור. או אפילו טהור ותלי
שכלו כתי תולה טהור את שכייל טמא: לדברי הכל. ואפילו
לרבי ודלמריין דהתם הוא דכי הדדי מינה אבל הכה דמלי טמא
מתקן וטהור טהור גמור תולין טמאה במלי: כתי בכתם. השאלמה
חלוקה לבעלה הכתם ואפי' לבעשה היא מכו שפמה בראשונה ליהוה
היא טהרה: שומרת יום חזי אמתול מגופה: לא תליא. ושמיהן
טמאות: לפי שהיין תולין. דמעלתא אחי לה טמאות כתי קמא ולא
בחוקת ראויה היא: בשני שלה. אינה תולה דמקלקלה לה שמארת
ימי טמאה כתימה יום אחד אבל כיון ראשון שלבשה חלוק זה
כיום ראשון (לכתמה הראשון) תולה דלא מקלקלה לה מדי:

הרואה שגדולה היא ודעיין בה דכבר רמזה: ראויה לראות.
שהגשו ימי הגעורים: וחסבר רבי מאיר לחומרא הוא. דמימא
לנתנא קמא אפילו אינה ראויה ותשמע מינה דלמרייהו לא בעינן
שראיה כתי וזהו פניא דרבי מאיר לקולא מכלל דלמ"ק לא סגי
בראויה לראות עד שפאה ראויה
ממנו: ופרכינן אלא קשיא הך.
קמייהו דמשמע דר' מאיר לחומרא:
תריץ הכי כו'. ובריימא דקמיא אינה
תולה בנכרית למ"ק הכי קאמר אינה
תולה בנכרית הראויה לראות אלא
אם ק ראויה ר' מאיר אומר תולה
ותרוייהו ממיהו חל מילתא אמרי
ורב דלמר כתי קמא דמרייהו:
בשני שלה. אם השאלמה לשומרת
יום בשני שלה תולה זה וחק על גב
דלא הוחקה ראויה היום כיון
דמעיניה פחות תולה זה ואפי'
דמקלקלה לא פורחא דלריה לשמור
יום המרת כיון דטמאה השמא:
ובסופרת ד'. נקיים אחר זכה וחק
ע"פ שמקלקלה הריבה שפמה כל
ימי ספירתה וזריכה לפסור ו' נקיים
הואל ועכשו טמאה תולה זה:
וחברתה מקולקלת. שומרת יום
זריכה עד לשמור שלשי בשני כתי
זה ואם סופרת היא שומרת כל
שנפיה: רבי אומר אינה תולה.
הואל ומקלקלה לה מאי חזית
דמקלקלה להך טפי מהך: ושורין
שוריה בשומרת יום כנגד יום בראשן
שלה. דלא מקלקלה מדי: ובידושבת
על דם טהור ובבתולה שריה ושורין
דלא מקלקלה לה מדי שאין לה כתי
דלמרי' צ"ל קמא דה' ו' ז' שריפה
מאי ותלין כתימה דם בתוליס:
לפיכך דרבן שמעון למה לי. כיון
דתנא תולה זה פשיטא היא מתוקנת
וזו מקולקלת: שהלכו בשני שבילין.
ולא דענה הי להאי על ויהי להאי
על: באנו למחלוקת. לרנן
שמעון (ב) דלמר תולין כתי בשומרת
יום הכה נמי תולין שכייל טמא נחלס
טמא וטהור נטהור ולרבי שיהיה
טמאים: עד כאן לא אמר רבי.
דשניה טמאה: אלא משום דכי הדדי
גיטור. שיהיו היו בחוקת טהרה
(ובשומרת יום בשני שלה ראויה
לנפול כל עשה שמרה כיון שפמה
עשה אחת הילך אין כאן טמאה
שחולל לתלות ויהי יזמר מלמא לפיכך
שמהין טמאות אבל הכה דטמא הוא
מאי נפקא ליה מינה א' מלית היה
הילך אפילו לרבי מלין: ורב חסדא
אמר סוף סוף. הך שומרת יום
טובה היא בעיני הילך טמאה הוא
ואפילו הכי קאמר רבי לא מלין זה:
איתמר נמי. כתי דלא דלמר אפילו
וכתומה לי דלא גרס נמי: טמא וטהור. או אפילו טהור ותלי
שכלו כתי תולה טהור את שכייל טמא: לדברי הכל. ואפילו
לרבי ודלמריין דהתם הוא דכי הדדי מינה אבל הכה דמלי טמא
מתקן וטהור טהור גמור תולין טמאה במלי: כתי בכתם. השאלמה
חלוקה לבעלה הכתם ואפי' לבעשה היא מכו שפמה בראשונה ליהוה
היא טהרה: שומרת יום חזי אמתול מגופה: לא תליא. ושמיהן
טמאות: לפי שהיין תולין. דמעלתא אחי לה טמאות כתי קמא ולא
בחוקת ראויה היא: בשני שלה. אינה תולה דמקלקלה לה שמארת
ימי טמאה כתימה יום אחד אבל כיון ראשון שלבשה חלוק זה
כיום ראשון (לכתמה הראשון) תולה דלא מקלקלה לה מדי:

רבי מודה שתולה בנדה גמורה
שלא טמאה כלל: מדי לתלות טמא
בכתם. ולמר ר"י ליהכי לממר דבעי לתלות בשופרת שבעה שלה
טמאה אבל בראשון פשיטא ליה דעלה דאם כן מאי קאמר לקמן מ"מ
קשיא הוא איכא לגטיי"ב (ב) לרבי בין לרשב"ז בראשון שלה איירי ברייתא
ועוד דלריב"ז דרבי נמי ה"ל למכתי בראשון שלה כיון דלא הויא מגופה אלא
אפי' בראשון שלה מכתי ליה ופשיטא ליה דלחן תולין אפי' לרשב"ז אלא לחיוב
מגופה והשאלה לטלהו שיימי קשה ל' יהודה בר לוי וזהו דקמשי האוהא
רבי הך בראשון שלה והוא בעי שלה ה"מ הוא דקמחדר לגטיי"ב כל ענין
שיטל נכרין ולא בשופרת ד"ר דהא קאמר ר' לריב"ז דרבי לא תבעי כן
ואוקמנא בעיניו שלו אפילו בראשון שלה וקאמר כיון דהיכא דמגופה
חזיא לא תלין בשני שלה לרבי בכתם לא תלין אפילו בראשון שלה:
כך

הרואה. שגדולה היא ודעיין בה דכבר רמזה: ראויה לראות.
שהגשו ימי הגעורים: וחסבר רבי מאיר לחומרא הוא. דמימא
לנתנא קמא אפילו אינה ראויה ותשמע מינה דלמרייהו לא בעינן
שראיה כתי וזהו פניא דרבי מאיר לקולא מכלל דלמ"ק לא סגי
בראויה לראות עד שפאה ראויה
ממנו: ופרכינן אלא קשיא הך.
קמייהו דמשמע דר' מאיר לחומרא:
תריץ הכי כו'. ובריימא דקמיא אינה
תולה בנכרית למ"ק הכי קאמר אינה
תולה בנכרית הראויה לראות אלא
אם ק ראויה ר' מאיר אומר תולה
ותרוייהו ממיהו חל מילתא אמרי
ורב דלמר כתי קמא דמרייהו:
בשני שלה. אם השאלמה לשומרת
יום בשני שלה תולה זה וחק על גב
דלא הוחקה ראויה היום כיון
דמעיניה פחות תולה זה ואפי'
דמקלקלה לא פורחא דלריה לשמור
יום המרת כיון דטמאה השמא:
ובסופרת ד'. נקיים אחר זכה וחק
ע"פ שמקלקלה הריבה שפמה כל
ימי ספירתה וזריכה לפסור ו' נקיים
הואל ועכשו טמאה תולה זה:
וחברתה מקולקלת. שומרת יום
זריכה עד לשמור שלשי בשני כתי
זה ואם סופרת היא שומרת כל
שנפיה: רבי אומר אינה תולה.
הואל ומקלקלה לה מאי חזית
דמקלקלה להך טפי מהך: ושורין
שוריה בשומרת יום כנגד יום בראשן
שלה. דלא מקלקלה מדי: ובידושבת
על דם טהור ובבתולה שריה ושורין
דלא מקלקלה לה מדי שאין לה כתי
דלמרי' צ"ל קמא דה' ו' ז' שריפה
מאי ותלין כתימה דם בתוליס:
לפיכך דרבן שמעון למה לי. כיון
דתנא תולה זה פשיטא היא מתוקנת
וזו מקולקלת: שהלכו בשני שבילין.
ולא דענה הי להאי על ויהי להאי
על: באנו למחלוקת. לרנן
שמעון (ב) דלמר תולין כתי בשומרת
יום הכה נמי תולין שכייל טמא נחלס
טמא וטהור נטהור ולרבי שיהיה
טמאים: עד כאן לא אמר רבי.
דשניה טמאה: אלא משום דכי הדדי
גיטור. שיהיו היו בחוקת טהרה
(ובשומרת יום בשני שלה ראויה
לנפול כל עשה שמרה כיון שפמה
עשה אחת הילך אין כאן טמאה
שחולל לתלות ויהי יזמר מלמא לפיכך
שמהין טמאות אבל הכה דטמא הוא
מאי נפקא ליה מינה א' מלית היה
הילך אפילו לרבי מלין: ורב חסדא
אמר סוף סוף. הך שומרת יום
טובה היא בעיני הילך טמאה הוא
ואפילו הכי קאמר רבי לא מלין זה:
איתמר נמי. כתי דלא דלמר אפילו
וכתומה לי דלא גרס נמי: טמא וטהור. או אפילו טהור ותלי
שכלו כתי תולה טהור את שכייל טמא: לדברי הכל. ואפילו
לרבי ודלמריין דהתם הוא דכי הדדי מינה אבל הכה דמלי טמא
מתקן וטהור טהור גמור תולין טמאה במלי: כתי בכתם. השאלמה
חלוקה לבעלה הכתם ואפי' לבעשה היא מכו שפמה בראשונה ליהוה
היא טהרה: שומרת יום חזי אמתול מגופה: לא תליא. ושמיהן
טמאות: לפי שהיין תולין. דמעלתא אחי לה טמאות כתי קמא ולא
בחוקת ראויה היא: בשני שלה. אינה תולה דמקלקלה לה שמארת
ימי טמאה כתימה יום אחד אבל כיון ראשון שלבשה חלוק זה
כיום ראשון (לכתמה הראשון) תולה דלא מקלקלה לה מדי:

[יבסח מה ודי]

הנהו רב"ז
(ב) רש"י ר"מ טמא
למחלוקת כי לרבי
למאי: (ג) דיה טמא
משום וכו' טהרה וטהור:

לא רש"י טמאה
[סי' קולא סוף ק' לני
אם. מדין עין (ב)']

גליון הש"ס
גבי לשיין רשב"ז.
מדי ולפניו ס' טמאה
ס' טמא: שם טמא
למחלוקת רבי רשב"ז.
פ' ט' מ' טמאה וטהור
כתי: שם אין תולין
מדי טמא ל' טמא
קשיא ס' טמא